

Schröder se zachoval odpovědně

10. prosince 2004 Jan Zahradil

Kancléř Gerhard Schröder před několika dny v Berlíně zopakoval, že případné majetkové žaloby sudetských Němců proti ČR nebudou mít podporu německé vlády a že pro ČR platí v tomto případě totéž, co pro Polsko. Ať už si o jeho jiných krocích, např. na poli evropské politiky, myslíme cokoli, zde německý kancléř prokazuje velký díl státnické zodpovědnosti. Zjevně směřuje k tomu, aby všichni kostlivci minulosti byli pohřbeni ještě před 60. výročím porážky fašismu v příštím roce.

Samozřejmě netřeba si dělat přílišné iluze: kdyby nebylo Polska, s nímž se v tomto případě tak trochu „vezeme“, asi by vývoj nebyl totožný. Impulsem pro celou aktivitu se stalo výročí varšavského povstání letos v létě. Svou roli také sehrála poněkud kontroverzní rezoluce polského Sejmu (výhrůžka uplatněním reparačních nároků vůči Německu), která sice zahustila atmosféru, také však vytvořila prostor pro manévrování. Polská vláda se mohla od rezoluce opatrně distancovat výměnou za potvrzení od německé vlády, že majetkové nároky „vyhnaneckých“ lobby jsou nepřijatelné.

Nepochopitelným, i když pro něj typickým způsobem se v této situaci choval náš ministr zahraničí Cyril Svoboda. Místo aby trval hlasitě na tom, že co platí pro Polsko, platí i pro nás, celou dobu mlčel jak ryba. Naopak zcela kontraproduktivně přišel s oprášeným návrhem pana Mareše na parciální „odškodňování“ českých Němců. Naštěstí Svobodova nečinnost byla vykompenzována činností řady schopných diplomatů na jeho ministerstvu, kteří dělali to, čeho ministr nebyl schopen. Nakonec dosáhli ujištění, že Německo bude zastávat stejnou pozici vůči ČR i vůči Polsku.

Pak se čekalo na reakci německé pravicové opozice, odkud přicházely nejednoznačné zprávy. Předsedkyně CDU Angela Merkelová však dostala své pověsti pragmatické, ale také osobně odvážné političky a při své nedávné návštěvě Prahy se ke Schröderovi v podstatě připojila.

Následovala zcela logicky hněvivá reakce Sudetoněmecké rady, která v tiskovém prohlášení odsoudila Schrödera i Merkelovou (!) a zopakovala své, archaickým jazykem formulované požadavky, které jako by přicházely z jiné historické epochy než z Evropy 21. století. Tito lidé zjevně zatuhli někde v době studené války a svým přístupem se sami dostávají mimo hlavní proud našich dvoustranných vztahů s Německem.

Lze jen doufat, že se k Merkelové brzy veřejně připojí i další čelní politici z řad CDU. Je možné, že právě CDU bude sestavovat příští německou vládu, proto je důležité vědět, zda hodlá zachovat ve zmíněné věci kontinuitu s vládou současnou a přispět tak k definitivnímu vyčištění česko-německých vztahů.